

Uit de wijde

Martien Beversluis

bron

Martien Beversluis, *Uit de wijde*. De Gulden Ster, Amsterdam 1943

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/beve004uitd01_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

Gevallen koren

De slaande nanacht drukte diep haar sporen
met looden regen in 't bezwaard gewas.
En wijd en zijd ligt het verstruikeld koren
gevallen terwe en vervlegeld vlas.

Ik lag in 't weerlicht naar 't rumoer te hooren
en 't varend onheil langs het vensterglas
en alle illuzies sneuvlen en verloren
gaan in het oogwenk dat bevelend was.

Soms stijgt de zon op een verwoestten morgen.
Het lijkt vergeefs te zaamlen wat nog staat
De stilte is haat'lijk en het licht te laat.

Maar 't pad weer zoekend tusschen duizend zorgen,
zwenkt weer èn blad èn vogel hemelwaart.
En elke plas roept door 't verdriet: aanvaard!

Pioenen

Breed langs mijn tuinpad pronken de pioenen,
die sterke rozen met hun diep fluweel.
De zomer zelf wil zich in hen verzoenen,
in alle volheid van hun bloem en steel.

Zij staan als rosse vuisten tusschen 't groenen.
En hun vervloekte geur is wrang en scheel.
Zij zijn uitdagend, dav'rende klaroenen,
Of 't nog besloten lied tot aan hun keel.

Zij willen dat ik klein en slaafsch zal leven.
Uit slijk zal bloeien hier aan stut en steen.
Maar God gaf mij dit bloed voor mij alleen!

En heeft m' om niet geen stijl en vuur gegeven,
opdat ik schreeuw tot wien ik overleen:
Leef tot het uiterste en dan... waai heen!

De jasmijntak

Ja, zet ons deze zachte vlinderblanke
zwier'ge jasmijntak in mijn kamer neer,
Dat uit de schaduw mij haar witte ranken
toereiken zullen geurenzwaar en teer.

En laat mij uw ivoorbleek tegenspranken,
kleine verliefheid, met uw telkens weer
viervoudig opslaan van uw kelk als klanken
die kort afbreken bij het eerst begeer.

Door alle vluchtigheid en sleur en kwijnen,
langs alle hardheid en den tijd, die dort,
dat een gelaat, een levend licht verschijne;

een hand, die wenkt, wat zon langs de gordijnen,
een vriendlijk wuiven voor het schemer wordt,
dat ik het weet... er bløeien nog jasmijnen...

Regen langs het raam

In groote droppels rolt de snelle regen
mijn raam vol tranen, die, als bibbrend licht,
met grillig gaan langs dunne glinsterwegen
verglijden weer met hun kristal bericht.

Dan, als de wind de sfeer uitéén komt vegen,
hangt drup bij drup in glanzend evenwicht.
En aarde en wolk, in één juweel verzegen,
trillen te sââm in dit klein aangezicht.....

Hang dan mijn hart aan deze triste wereld
Berg alle weelde in één bevend lied,
totdat zijn schoonheid er in breekt en perelt.

Spiegel zijn spelen onberoerd of stormig.
Jaag met hem neer uit welk verscheurd verschiet
wees hem tot beeld, maar nimmer gelijkvormig.

Voorover in 't gras

Voorover in het gras en door mijn haren
de wind van Juli vleugelgroot en zoel.
Maar bij mijn hand, diep onder 't wolkenvaren
de kleine wereld, glinsterend en koel.

Wat is er veel en lieflijks te ontwaren
in deze wouden, met hun gekrioel
van klimmende insecten en het klare
vonken van kroontjes en wuft windgewoel.

Wie van de menschen moe is en hun klagen,
de nutteloosheid van hun strijd en jagen,
die bukke zich voorover en misschien

dat hij òpziende 't weer opnieuw wil wagen,
om als het gras te buigen en te dragen
en God in 't kleine goed en groot te zien.

Aan den zeedijk

Om zóó aan zee de verten 't overstaren
en 't grijs gerimpel en het wijd opaal.....
en d'aangeslibde dieren met hun scharen
het steen zien tasten uit hun diep gedwaal.....

en aan den rand de wieren zich zien garen
tot een berusting aan bazalt en paal,
en bank tot bank de meeuwen af zien varen
boven der ebbe simple karteltaal.....

Ben ik zóó ver of zóó te kort gekomen,
dat ik hier rustloos en gejaagd van droomen
alleen een punt zoek aan den overkust?

Waaròrn nog meer dan dit oneindig stroomen?
Want alles komt en wordt weer meegenomen
gelijk dit wier, dat aan de glooing rust.

Het vergezicht

Daar, achter wegen, weilanden en boomen
daar, waar een toren uit de haver steekt,
daar, waar de wolken aan de wereld komen
en een plek goud den kimrand openbleekt;

wijd over deze kom, waarin het loome
geduldig vee loeit en het water smeekt,
moet het wel grootscher en veel trotscher droomen
dan hier waar 't licht alleen de kleuren breekt -

Maar ik denk U en gij denkt mij te wonen,
mijn onbekende, in dit vergezicht.
Gij bouwt om mij en ik om ù het schoone,

En wààr ons hart zich hunkrend henenricht,
de wijsheid leert 't verheev'ne in 't gewone
en dat het komende in dit heden ligt.

Een boer, die spit.....

Een boer die spit. De donkre kluiten wenden
zich rustig om door zijn vertrouwde hand.
Hij bukt, hij keert het nieuwe in 't bekende,
denzelfden grond van zijn aloude land.

Er rijden wagens aan den dreef ten ende.
Er luidt een klok achter den wilgenrand.
En op de wegen, die zijn veld belenden,
rumoeren stemmen en verstuift het zand.

Hij ziet eens op - en slaat het even gade,
wischet zich het hoofd en grijpt weer naar zijn spade
en laat het langsgaan in weer vallend stof.

Er is een wijsheid, en zij schijnt genade,
wàt ook voorbijraast over andre paden
zie hoe het mindert weer - en spit uw hof.

De verlaten baai

De kleine baai ligt haveloos verlaten
tusschen de steenen beren van den dijk.
De vloed betreedt met breede spiegelplaten
de schijnbre doodscheit van haar grauwe wijk.

Er bloeien schelpen tusschen gore gaten
als kleine rozen aan het vonkend slijk.
En 't flitst en wemelt, waar de golven vraten,
van kleur en kiezel in dit kostbaar rijk.

O! dat wij ijdel en hoovaardig meenen
't is al om ons geschapen en verschenen
wat men in boomen en in 't water leest.....

Als wij maar éénmaal over slijk en steenen
een handvol schelpen, zwijgend overleenen,
hoe zijn wij arm en altijd blind geweest.

De nettentak

Er staat een tak, ontbladerd en verdronken
rechttop in 't water van 't bevroede wad.
En draagt het net, waar 't lager zwin, volschonken,
de visch verschalkt en al het zilver vat.

Soms staat zij stil, van perlemoer omblonken
en vloeit haar schaduw over 't vleiend vlak.
Dan, fel bezweept, òprijzend en verzonken
staat zij, wild zwenkend, van tumult bespat.

Voor het oneindig zingen argloos open,
diep van onzichtbre machten fel beslopen,
ijl en geslinderd voor een grootsch verschiet;

van schoonheid's lust en huivering bekropen,
maar boven neergang en het hoog wanhopen,
hart, wees standvastig hier en wuif uw lied.

Wachtend paard

Bij 't wrakke damhek aan het eind der weide
onder het droef prieëlen van een boom;
al uren zoo met d'avond goud terzijden,
staat een oud paard bewegenloos en loom.

En wind en licht en hemelkleuren glijden
voorbij en gaan ter ruste aan den zoom,
totdat zijn beeld nog scheem'rig in het wijde
zinkt met den nacht weg in denzelfden droom.

De smartlijk' opdracht van het moeizaam loopen
langs zooveel wegen eindelijk vervuld.....
en oud geworden en in schijn gehuld

des vredes, met Gods laten hemel open.....
O! dat gij mij met even zacht geduld,
dien àndren morgen wachtend, vinden zult.

Klaprozen

In 't licht geweldig, in de wind snel brekend,
zoo bloeit de klaproos hier in 't rijp getij.
Bij 't wuft gelaai is al 't gewas verbleekend,
geen bloem zoo vlammend-trionfant als zij.

Haar vuren vleugels, als ten dans opstekend,
klappr'in een lenig opgaan hoog en vrij.
Maar 't giftig hart, bedwelmd en zwart geteekend,
zinkt zij ontdaan in minsten wind terzij.

En hier en ginds vervlindren in het schuren
van de voorbijgang en het kort verduren
der eerste stormloop profetie en bloem.....

Zoo êel voor 't oogwenk, zòo vervuld van 't pure
uitdagend ééngé en zòo kort van ure
is hier die blindende idee: de Roem.

Langs de weg

De kleine bloemen aan de groote wegen,
de onaanzienlijken in dit heelal,
waarop bij dag het stof komt neergezegen,
zachtzinnig levend over berm en wal.

Die ieder langs gaat en die zijn verzwegen
om hun gewoonheid en hun groot getal,
d'eenvoudige levens, die geen namen kregen,
die zijn mij 't naast en liefste bovenal.

De stugge distels en de madelieven,
ja, alle harten die God opensloot
En schijnbaar hier aan niemand ten gerieve;

En die beschaduwd stierven naar 't believeen
van enklen over hen, die sterk en groot
almachtig schenen en zich daarop verhieven.

Roepende houtduif

Bij 't leege landhuis, waar de kraaien wonen
in hooge toppen en de roos zich stort
en bloemloos rankt door wilde anemonen,
herhaalt de houtduif dat het avond wordt.

Het park is peinzend door de beukenkronen -
Het mos verroest aan muur en wapenbord -
Maar in de zwarte vijver kaatst de schoone
doorschijnend' avond gloeiend nog en kort.

Roepstem der stilte, verre zwerveling,
boven des levens vuurge wildernis,
de sperwer kringt al bij 't vertrek der zwingen,

de tak zal breken die verlaten is.
En dichters zullen onbeantwoord zingen
tot aan het zinken van de duisternis.

Bloeiende cactus

Zoals het maanlicht, even blank en teeder
is zij vannacht in bloeien opgegaan.
Nu hangt haar kelk als een gebogen veder
bleek en bevreesd 't onweezlijk leven aan.

Dan neigt haar kroon na enkele uren neder,
te zwaar van hart om naar het licht te staan.
En haar vermoeide lippen sluiten weder
om de verkondiging die zij heeft gedaan.

Het wereldsch blijft en zwelt en staat te wapen,
maar wat uit licht zich naar het licht opstort
is voor de honing neerdropt al ontslapen.

De geest blijft schijnen, maar 't genie leeft kort.
De schepping zelf is schooner dan 't geschapen.
Het woord is schoon zoolang 't gezongen wordt.

Hangend vischnet

Voor d'ouden muur aan wat verroestte haken,
verstrikt van wier, verslagen van 't geweld,
hangt 't druipend vischnet in de zon te blaken
gelijk een doode wingert uitgesteld.

Opdat het licht het weder vaardig make
na 't werd àldurend door den stroom bekneld
en weer de vleuglen van den wind het raken
het ruste een wijle, vòòr de zee weer zwelt.

Gij hebt ter vangst mij in een grondeloos zweven
diep uitgespannen, dat de golf mij sla.
Maar uit het ruischen tijdljik uitgeheven,

schoon nog de treurnis sleept mij duister na -
Moog nu Uw geest bezielend mij doorbeven,
eer 'k in dit laag krioelen onderga.

Slapend in 't licht

Ik vond je roosbegloeid in de warande
slapend in 't licht. Er was geluid alleen
van bijen gaand langs de bebloemde randen
en vlieggegons verschietend langs het steen.

Ik zag een wolkzweem wandlen langs je handen,
die hingen zoezig, zonbezoend beneên -
En er was stilte, korengneur en branden
om jou en gansch den zoeten zomer heen.

Er mogen groote wolken weer gaan drijven -
Ik sluit bij 't waaien rustig het gordijn -
Omdat dit oogwenk ook nadien zal blijven,

jij en de blóemen en die zonnenschijn -
En dat ik deze woorden jou mag schrijven,
waarin wij eeuwig zullen samen zijn.

Het huis met den eenhoorn

Er staat een eenhoorn uitgebeiteld in den
vervallen steen die de kapel omsloot.
Een heilige jonkvrouw, rustend aan een linde,
zoo zegt de sage, ving hem in haar schoot.

Sinds vliedt hij ijlings op de Noorderwinden
rustloos de booze wereld in en stoot
waar hij d'onkuischheid en het kwaad zal vinden
hen met zijn recht-gevelden hoorn dood.

Hoe komt gij hoog over de heuveln ijlen,
jong ideaal! o edel hart vol vuur.
En stort u blindlings in de duizend pijlen

en breekt uw driften op den bitsen muur.
Gij wordt legende en de tijd bijwijlen
laat u een borstbeeld en verweerd schriftuur.

De verstoring

In koelen vrede spiegelen zich de vennen
waarin de lisch en de libelle bleekt -
tot plots het weerlicht met verscheurend schennen
den boom klieft, dondrend en doormidden breekt.

De vogels dwarrelen op verschrikte pennen
op de bosschage waar de wind opsteekt.
En jonge herten vluchten uit de dennen
onder het woord dat langs den hemel spreekt.

Gij komt mij toegestormd met bleeken monden....
Hoor toch en zie hoe 't warrelt en rumoert!
Het leven kreunt en bloedt uit duizend wonden.

Uw hart zij stil en worde niet ontroerd.
De wind weer legt zich en het zeer geschonden
wordt weer het nest waarop de duif roekoert.

Stoppelveld

Hoe traag bedachtzaam brengt de laatste wagen
het afgeleefde naar zijn eindelijk thuis.
Er gaat in 't licht der oud' Augustusdagen
een harde zeisslag in een doodsch geruisch.

De volle velden, die zoo lachend lagen,
al wat ons toegedanst kwam, sterk en struisch,
hoe wordt één dag de hoogheid heengedragen
tot alle pracht wordt een verslagen pluis.

En langs de stoppels en gebleven dingen,,
de korte resten aller zegeningen,
dwalen wij daaglijks en hervinden 't niet.

Sluit toch de oogen! Wat wij hier ontvingen
klimt tot de goudoogst der herinneringen.
En 't mag geploegd zijn wat zij overliet.

Staren in het water

Ik zag de schaduw van de zwaluw scheren,
de zon, het rietspel en de wilgentak;
drinkende dieren staan en wolkenveren
schoon water, aan Uw spiegelen oppervlak.

Maar scherper zinnend in uw zilversfeeren
dan d'oogenschijnlijkheid, die ik doorbrak,
bleek zich 't mysterie eindloos te vermeeren
naar 't zien te diep werd en het licht te zwak.

Ik meende jong, ik had den zin gevonden
van 's levens doel en elk geheimenis.
't Was schoon en klaar, ik wilde 't elk verkonden.

Maar blind en oud en moe van het doorgronden,
hoe raadsvoller mij dit alles is,
hoe weet ik minder dan van d'eerste stonde.

Storm in den boomgaard

Een zwoele storm met vuur en regenstralen
doorbreekt den boomgaard met alarmgeluid.
En op den vaart van dit groot ademhalen
vervliegt het blad en valt het dor hout uit.

De popelspitsen schudden woest en dalen,
Laag langs het pad rolt het onrijpe fruit.
En kroon naast kroon hangt in den hoos te dwalen
en al was oprijst vlucht te hoop en muit.

Bazuinen bliezen..... vendels zijn verrezen.
Kindren en helden vallen in den strijd.
De tijd is grootsch, de toekomst af te lezen

in puin en martelaar en gewaagd beleid.
Maar 't nieuwe zal weer eens het oude wezen.
De liefde in beiden heeft de eeuwigheid.

Maanregenboog

De tuin was licht van maan en witte rozen,
De hoge leliën geurden aan 't terras,
toen van den hemel een doorzichtig blozen
begon te schijnslen over boom en gras.

De donkre verte mompelde het booze.
Een pauw kreet dringend uit het schijngewas.
De zwarte vijver droeg een oeverlooze
bleeke overbrugging die vol paarlen was.

Wijsgeeren! Theologen en de spreker
die hier het laatste woord had, hoort mij aan!
't Verstand is kort, als dezen hof onzeker.....

En elk van ons zal God voor zich verstaan.
't Is goed, mijn vrienden, heffen wij den beker!
En laat ons elk, verwonderd, henen gaan.

Leunend aan 't raam

Het eerste licht komt met de wind wat streelen
door d'open plooiën van het nachtgordijn.
Ik leun aan 't venster en ik hoor U kweelen
verrukte vogel, in den groenen schijn.

'k Zie diep de schaduw van de wilg priëelen,
de schim van water en de vage lijn
van liggend vee, den weg en 't koren-geelen
en 'k ruik de boonen die zoetbloeiend zijn.

'k Heb geen belofte meer, geen beeld van noode
hoe schoon de hemel is..... ik denk alleen
wij gaan als blinden, boven kruis en zoden

hier door de tuinen van het Eden heen,
Maar elken morgen zijn wij 't weer ontvloden
en zoeken 't licht, wat ons zóólang omscheen.

Heilige schrift

Hij zegt: dit is de Schrift, Gods woord, de Waarheid
en buiten dit is alles ijdel spel.
Slechts deze woorden brengen alle klaarheid,
zij zijn die dorsten tot een eeuw'ge wel.

Wie in verwarring zich en in gevaar wijdt
aan 't lezen dezer reden, hij doet wel -
Want dit den mensch gebracht tot openbaarheid
brengt hem het leven boven dood en hel.

Ik lees een boek, vergeten en verloren
bij wat gij moeizaam uit kapittels zift.
De eerste krabbels van mijn kind, de sporen

van vogelpootjes in het zand gegrift.
De taal op 't water en 't gebaar van 't koren
zijn mij de letters van Zijn heilige schrift.

Pauweveer

Merkt hoe het grootste afstraalt in het kleine
en het geringste het verheev'ne draagt,
Al wat hier streeft in schaduw of doet schijnen,
verschrikt of lonkt of om bewondering vraagt;

de zilvre schimmel, die de roos doet kwijnen,
de vlugge veldmuis, die het koren knaagt,
de trage krozen, die in 't water deinen,
àl wat wil leven of naar leven jaagt;

Het kreeg hier stem in treuren of extaze,
symbool of teeken, dat wij ons verbazen
bij elken dag deemoediger en meer.

God gaf zijn grootheid, dat wij 't allen lazen.
De sterren heeft Hij in de sneeuw geblazen
de zon geschilderd in een pauweveer.

Waaierend riet

In een geheimvol vloeiend licht ontspringt het,
het zwaard geheven en ringsom gelanst.
De volle vrijheid van de ruimt' omringt het
waar in het recht staat of waarop het danst.

En geen almachtig waaien breekt of dwingt het.
Zijn veerend weren houdt den bloei omschanst.
En licht onthutst of diep bewogen zingt het
glanzend-rechtvaardig uit een grond, die glanst.

Wat kan, o hart, de tegenstand u deeren,
of z'u ook, keerend, eindeloos verstiet?
Wat diep geworteld is zal triomfeeren,

waar 't nog zijn oorsprong in den hemel ziet.
Buig elegant en laat de storm passeeren.
Rijst op, gepluimd, en zingt hetzelfde lied

Najaarslaan

Traag elkaar volgend dwarrelen de blaren
als groote vlinders door de hooge laan,
het fronsend brons uit de kastanjelaren
en het verbleekend goud van de plataan.

Ik zie hen wapprend op de weiden waren
of zigzag zinkend langs de stammen gaan,
De minste windtrek, die door 't hout komt varen,
blaast vlam na vlam van elken kandelaar.

De oude illusies en de luchtkasteelen,
vergroeide wrok, tot in het spint verhard;
een hoogre wijsheid komt het al doorspelen

tot een blijmoedigheid of licht verward.
En wij zijn naakt, maar in ons zelf verheelen
wij weer een bloei, zooals het kinderhart.

Stroobloemen

Breng uit den hof, die naar de herfst gaat hellen,
en waar de dalia gloende overhuilt;
een lage tocht de asters doet ontstellen
en 't afgezonne langs de aarde schuift;

breng mij voor 't laatst een handvol immortellen,
nu geen verwachting mij weer tegenwilt,
dat mij hun dood nog stralend zal vertellen:
er is een schoonheid, die geen tijd verstuift.

Want wat wij deden en wij wilden wezen
hoe bleek het eindelijk alles veeg en broos.
En al de weelden, die de bijen lezen,

't verliest hun verve en 't wordt reukeloos.
Maar wat de zon zò droeg in 't hart als deze,
het moge sterven, want het leeft altoos.

Overvliegende wolken

Achter de tierende iepen, die zwart-dreigend
met zwiepend loover naar den hemel staan,
komen de regenwolken, snel opstijgend,
en groot uitgroeïend langs den hemelbaan.

Als benden wolven, uitgerekt en hijgend,
landen en bergen, klauw en zwarte zwaan,
is er omhoog een monsterlijk en zwijgend
aan flarden scheuren en ten onder gaan.

Tot achter dezen, mat en geel beginnend,
al meer en meer en brandend overwinnend
de goudvloer van den avond openbreekt -

- Er is een rust, die glanzend en bezinnend,
het blad, het water en den wolkrand minnend,
alle verdriet en onrust tegenspreekt.

Klein verdriet

Een zwevend wolkje, uit het hout gestegen,
trekt scherp en blauw over 't Octoberland.
Een armlijk buitlen en een kort bewegen.....
dan ligt het stil aan den verstikten kant.

Het borstwit dons sribbelt den wind wat tegen,
De lepels zinken warm neer op mijn hand.
De oogen staren mat .....en uit de hegen
staan hoog de lijsterbessen zacht in brand!

O dubbel vuur uit roer en wilde bramen,
lachende zoetheid en het klein verdriet
van dit goed dier in vrucht en bloed te samen.

Bronstige herfst, ik dorst en wil U niet.
Want 'k speur den kruitdamp in 't gelonk der bramen
en brekende oogen achter ieder lied.

Stilleven

In de verstilde zilverbleeke sfeeren
der najaarsmiddag die ten schemer zwicht,
de franke appels en bedeesde peren
op tinnen schalen in 't zachtzinnig licht.

En aan het venster, waar de conifeeren
hun plechtige armen houden opgericht,
- om soms van 't licht mij zinnend toe te keeren -
uw neergebogen lezend aangezicht.

Nu weer de boomen en de vruchten bronzen
moet ik wel denken, hoe dit schoon moment
nog onze harten samenzijn en bonzen

en 't zelfde leven nog zijn toegewend,
in de gerijpte glanzingen van onze
volkomen liefde, die geen najaar kent.

Wind in den schoorsteen

De ruige wind, verzeld van bladervluchten,
die 't blind bemorrelt en de hengels port,
de oude wind herhaalt weer zijn geruchten,
dat wèlk bestand weerom vernietigd wordt.

Ik ken zijn schamper momplen en verzuchten
om het verloor'ne dat hij norsch bemort.
En wacht bij 't avond-donkren zijn geduchte
fluitende aankomst, die ons huis bestort,

De wind herhaalt wat dood is en geleden,
onzinnige opstand, hoon en eenzaamheid.
Maar sinds wij sââm de distels zijn doortreden

langs het kapot hout onzer bitterheid.....
Ach! die 't geluk, de hoogste storm ontstreden,
November kome..... want zij zijn bereid.

Winterboom

Gestriemd van regen, aan den rand der hei
en afgebogen naar het toornend Westen;
zijn kale takken tot een groot gewei
waaruit één vaan zwiert aller bladerresten;

van wat hij moeizaam won beroofd en vrij
voor allen smaad en ondergang ten leste,
hoe zie ik in 't verweer der takken mij
het taai geloof in wat hij zong, bevesten.

Die eens de vreugd zòò zwaar gedragen heeft
tot eigen schaduw, kan 't verlies niet haten.
Wie zòò zichzelf tot in 't uiterst geeft

hoe moet hij rijk zijn in zijn arme state.
Want hij voelt klaar, dat hij te dieper leeft
en 't alles wint door alles los te laten.

Ruigrijm

Onweezlijk blank als wij 't uit sprookjes lazen,
waaruit opeens het wonder breken zal,
en boom naast boom als bloemen uit hun vazen,
zoo opgesteld schijnt mij 't intiem heelal.

Het vijverbrugje, als van glas geblazen,
buigt over 't ijsvlies tusschen struikkristal,
dat star, gesprankt, in de doorvonkte mazen
zich weer verliest van 't zilver overal.

Ik hoor in 't licht al d'eerste luister breken.
En waar de boomkroon als een luchter hing,
zie k'in den dag, die klimt, de tranen leken

en 't is maar ruigrijm wat ik schuchter zing,
Want wat de dichters in extaze spreken
wordt ras vergruizeld in d'ontnuchtering.

Sneeuwpop

Te midden van het joelen en krakeelen
der drukke schooljeugd, traag nog overvlokt,
staat op het pleintje, aangerold door velen
de groote sneeuwman, plomp en blank-gerokt.

Maar als het carillon begint te kweelen
vanuit den torentrens met dons beblokt,
komt slechts de straatmusch in het stuifsel spelen
voor zijn karbonkelblik en armgestokt'.

IJl aangezweefd, zacht aangespeeld van boven,
door kinderhanden lachend saamgeschoven,
o poëzie! manhaftig uitgestald;

voor 't duister afzien is geen mosch verstoven,
Breid toch die armen niet! wie wil 't gelooven?
't Is alles dwaas wat uit den hemel viel.

Drijvende schotsen

Er komen schotsen naar de zee gedreven,
eenzame eilanden, die ergens luid
stuk zijn geslagen en zich overgeven
aan wat de stroom nog verder wil en duidt.

Er gaan mij mensen eenzaam langs dit leven,
die ergens strandden waar het heeft gekruid.
En die zich nu maar op de kille reven
mee laten drijven alle havens uit.

Er is een wereld, die zich glanzend hardde
in de verbrijzeling geraakt en hoor!
de donder rolt nog voort uit de verwarde

botsing der meeningen, die, zonder spoor
meenen te landen, maar in het benarde
hooggaan en oeverlooze gaan te loor.

Doovende kerstboom

Tusschen de knetterende takken zinken
de trage witte droppels af. Er streeft
een tengre vlam óp hier en daar, er blinken
vonken in 't englenhaar, waarachter 't beeft.

Vergulde vruchten, klokjes die niet klinken,
alles wat glorie brengt en schittering heeft,
herders en koningen en sterren zinken
weer in de schaduw af, die hen omgeeft.

Het jaar is om - Wijnresten, een wit laken
besprankt met rozen en de rook als wa
met wat wij dachten, lachtten en bespraken

versiddert langzaam en walmt donker na.
Het kort geluk - bij 't gele licht aanmaken
vlucht in de velden weer van Efrata.

Het vogelhuisje

Een klein tehuis, een vriendlijke warande
omfladderd en omduikeld drukgezind.....
En om zijn driepoot slingeren de guirlanden
met brood en nootjes grappig in den wind.

Begeer'ge meeuwen komen krijschend landen.
Roodborstjes boren druk in kurk en spint.
En duistre kraaien nemen hooge standen
ergens dichtbij waar zich de til bevindt.

Schuw voor de huizen, stijf en doodgevroren
ligt koolzwart de marol aan 't witte ijs.
Maar langs 't bedonsd kozijn met huppelsporen

doen kwiek de meesjes hun kordate reis.
Hier zingt het hoog, ginds ligt het doodverloren
in dit zeër licht maar schrijnend paradijs.

Winterkoren

Onsterflijk zaad, dat, in de sneeuw verloren,
al vroeg verhageld, in den kern bekneld,
het pantser weet der weerstand te doorboren,
legioenen-sterk alom staat opgesteld.

O! overwinnend opgaand winterkoren,
dat straks uw zomer trotsch weer tegensnelt,
hoe doet Uw leefdrift mijn vertrouwen sporen
hoe komt het lied weer nieuw omhoog geweld,

Begravene verlangens, visioenen,
aarzlend geloof, gevangen nog en klein;
na 's werelds strenge en haavlooze seizoenen

hunkert het grootsche in den eersten schijn.
Het land schijnt dood, maar 't koren zal weer groenen
zoolang er zaaiers hier en dichters zijn.